

De vraag van Jezus aan zijn leerlingen: *“Wie zegt gij dat Ik ben”*, is een vraag die wij ook als aan ieder van ons persoonlijk gesteld mogen beschouwen. Onze omgang met Jezus, ons leeringschap, ook na zovele jaren nog, is nooit vanzelfsprekend. Kennen wij Hem wel? Het antwoord op die vraag groeit in zekere zin met ons mee. Dat was ook zo voor Petrus en Paulus. We vieren die twee nu wel als heiligen, als pijlers van de Kerk, maar dat waren ze niet van meet af aan. Petrus verloochende Jezus en Paulus was een vervolger.

Op die bewuste vraag van Jezus antwoordde Petrus: *“Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God.”* Wist hij wel wat hij zei? Ik denk het niet. *“Niet vlees en bloed hebben je dit geopenbaard, zei Jezus, maar mijn Vader die in de hemel is.”* Wat Petrus antwoordde kwam uit zijn hart. Zijn verstand zei iets heel anders. Dat werd nu niet voorgelezen, maar het staat in het vervolg van deze evangelie-perikoop. Als Jezus na deze belijdenis voorspelt dat Hij zal moeten lijden en uiteindelijk sterven zal aan het kruis om op de derde dag te verrijzen, dan reageert Petrus ernstig met de woorden: *“Dat verhoede God, Heer! Zoiets mag u nooit overkomen.”* Waarop Jezus hem een ‘satan’ noemt, letterlijk: tegenstander. Op dat moment is hij bepaald geen steenrots. Pas na een drievoudige liefdesverklaring, na zijn verrijzenis, vertrouwt Jezus Petrus de zorg voor zijn Kerk toe.

En ook Paulus heeft een bekering ondergaan. Hij meende dat het zijn plicht was zeer vijandig tegen de naam van Jezus van Nazaret op te treden. Hij wierp aanvankelijk vele christenen in de gevangenis en vervolgde hen ten dode toe. Hij was verantwoordelijk voor de moord op Stefanus. Onderweg naar Damascus, voor de zoveelste razzia, verscheen Jezus hem en zei: *“Saul, Saul, waarom vervolgt je mij?”* Waarop Paulus vroeg: *“Wie zijt Gij, Heer? En Hij hernam: Ik ben Jezus van Nazaret die jij vervolgt.”* Deze ontmoeting veranderde het leven van Paulus voorgoed. Van een vervolger werd hij een verkondiger. Hij ontving de opdracht om de heidenen *“de ogen te openen, opdat zij zich van de duisternis tot het licht en van de macht van satan tot God zouden keren”*. Jezus maakte hem tot zijn uitverkoren werktuig en zou hem laten zien hoeveel hij om de naam van Jezus zou moeten lijden.

Het leven van Petrus en van Paulus was dus in toenemende mate een existentieel antwoord op de vraag: Wie zeg jij dat Ik ben? Voor Petrus was de vraag van Jezus: *“Heb je Mij lief?”* het cruciale moment om zich definitief met Jezus te verbinden. Voor Paulus was het zien van Jezus in zijn visioen bij Damascus de ommekeer die hem uiteindelijk tot de erkenning bracht dat Christus zijn leven was en niets hem nog zou kunnen scheiden van de liefde van God die in Christus Jezus is. Petrus en Paulus zijn dus in de loop van hun leven steeds meer op Jezus gaan lijken, steeds inniger met Hem één geworden.

De zending die de apostelen van Christus hebben ontvangen was een dienst aan het volk van God om het te onderrichten, te heiligen en te besturen. Als hun opvolgers hebben de bisschoppen in de Kerk deze zending op hun beurt ontvangen. En de priesters worden gewijd als medewerkers van de bisschoppen in die apostolische zending tot opbouw van

de geloofsgemeenschap. Maar ook voor hen geldt dat de dienst aan de gemeenschap de dienst van Christus zelf is. In de persoon van de bedienaar is het de Heer Jezus zelf die zijn volk onderricht, heiligt en bestuurt. In de wijding wordt die éénwording met Christus geschonken door handoplegging en gebed en de zalving door de heilige Geest. Maar die gave is tegelijk ook een opgave. Het ontslaat de priester niet om zichzelf voortdurend af te vragen: Heb Ik Hem lief? Is Christus mijn leven?

Een antwoord op de vraag naar wie Jezus voor ons is is uiteindelijk slechts te vinden in de liefde die Hij voor ieder van ons heeft en die wij op enig moment in ons leven mochten ervaren. 'Niets stellen boven de liefde van Christus' en 'Niets dierbaarders kennen dan Christus' is volgens Sint Benedictus de grondhouding van de monnik. Deze identificatie in de liefde definieert de monnik. Niets stellen boven de liefde die Christus voor ons heeft maakt ons volledig beschikbaar en geschikt om een getuige van die liefde van Christus te zijn voor elkaar en voor onze wereld. En dit getuigenis zal authentiek zijn indien de monnik ook werkelijk streeft naar een wederkerige liefde tot Christus.

Voor de priester-monnik ligt hier een heel eigen roeping binnen de algemene monastieke roeping. De dienst van het priesterschap in een monastieke gemeenschap betreft op de eerste plaats de opbouw van de eigen communiteit als 'kerk-in-het-klein'. Het is geen eretaak, geen promotie, maar een dienst aan de gemeenschap waarbij sint Benedictus er de nadruk op legt dat de priester in het klooster méér dan de anderen de Regel moet onderhouden (RB 63,3). Hij moet te midden van zijn broeders een voorbeeld zijn van nederigheid (RB 60,5). *"Het priesterschap mag geen aanleiding voor hem zijn om de gehoorzaamheid aan de Regel en de kloostertucht te veronachtzamen, maar meer en meer make hij voortgang op de weg naar God."* (RB 62,4). Met andere woorden: hij moet gaandeweg méér op Christus gelijken, worden als Christus, om waarlijk te zijn wat hij door zijn wijding al is: een andere Christus.

Ja, en dan ontkom ook ik vandaag, na 25 jaar priesterschap, niet aan de vraag van Jezus: Wie zeg jij dat Ik ben? Na 40 jaar monastiek leven zal het niemand verbazen dat er dan een Psalmvers bij me opkomt: *"Hoezeer heb ik U lief, Heer, mijn sterkte! De Heer is mijn steenrots, mijn burcht... mijn God, mijn beschuttende rots, mijn schild, hoorn mijns heils, mijn verheffing."* (18, 2-3). Maar bovenal kan ik nu uit de grond van mijn hart en met heel mijn wezen, met Christus, zeggen: "Dit is mijn lichaam dat voor u gegeven wordt; dit is mijn bloed dat voor u wordt vergoten." De afgelopen week zongen wij na de communie een Psalmvers (26, 6-7) dat uiting geeft aan mijn gevoelens op dit moment: *"Ik maak de ommegang om uw altaar, dat mijn stem zich verheft in het danklied, ik de reeks uwer wonderen noem. Heer, hoe is mij uw woonstede lief."* Amen.